

POSTANOWIENIE

24 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku E. G.
z udziałem G. S.
o zasiedzenie,
na skutek skargi kasacyjnej G. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku
z 25 stycznia 2024 r., IV Ca 985/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

G. S. – uczestnik postępowania z wniosku E. G. o zasiedzenie wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z 25 stycznia 2024 r.

Uczestnik postępowania uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni art. 172 § 1 i 2, art. 176 § 1 i 2, art. 336, art. 340 w zakresie rozbieżności dotyczących ustalania i rozumienia przesłanek zasiedzenia, w szczególności przejściowej przeszkody w posiadaniu. Ponadto wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zachodzą liczne naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię wyrażnie wskazanego przepisu prawa, którego treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter i ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania oraz publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni wskazanego przepisu (zob. postanowienia SN z 20 grudnia 2023 r., I CSK 6296/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 620/23; z 25 października 2023 r., I CSK 2968/23 oraz z 19 września 2023 r., I CSK 4824/22).

Skarżący powinien zaś uzasadnić przesłankę oczywistej zasadności, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, odnoszące się do przesłankę zasiedzenia nie ilustruje problemu związanego z wykładnią prawa, lecz stanowi polemikę z ustaleniami stanu faktycznego podjętymi w sprawie. Kwestionowanie elementów stanu faktycznego oraz ich oceny na etapie postępowania kasacyjnego nie jest natomiast dopuszczalne ze względu na treść art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Natomiast argumenty na poparcie oczywistej zasadności skargi są niewystarczające, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i

jego uzasadnienie powinny bowiem stanowić oddzielną, w pełni samodzielną jednostkę redakcyjną. Każda z tych części skargi kasacyjnej odnosi się bowiem do innego z dwóch etapów postępowania kasacyjnego, dla których przewidziano odmienny skład Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania w składzie trzyosobowym, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Każdy z tych elementów musi być przez skarżącego wyodrębniony, oddzielnie przedstawiony i uzasadniony. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienie SN z 20 września 2022 r., I CSK 2402/22). Dlatego odwołanie się do podstaw skargi, bez wykazania, które przepisy zostały zdaniem skarżącego naruszone w ten sposób, że doprowadziło to wydania oczywiście wadliwego orzeczenia.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[SOP]

r.g.